

VOST REKA

r. 1988

VYDAVA T. O. ČERNÝ HAVRAN ČÍSLO
PRO KAMARAĎY Z
Protivína. 25

se svými kamarády jezdil jsem každou sobotu na tramp na Brzy.

Stanuli jsme pod velkým balvanem, nakloněným na stranu. Skalou jsme omlovali a nazvali ji "Manitou". Mezi skalisky zapouštělo své kořeny několik starých, rozcochat, ch sosen.

Také oné soboty přišli jsme šťastně na místo, jenom že poněkud veseleji, neboť začínaly nám studentům prázdniny a dvěma učedníkům dovolená, kterou jsme zde minuli strávit. Ještě jsme jeli ven, dostal se mi do ruky kloster-land "Robinson na Otavě". Zvláště silným dojmem na nás zapůsobila epizoda, která rozpustila pasáckové svaly obrovský kámen do údolí Vydry a ten zabíje dřevorubce. Stále jsem uvažoval, proč nás "Manitou" tak drší a tote přemýšlení měnilo se v obavu, že by balvan mohl spadnout.

Večer, při táborovém ohni, nezdržel jsem se, abych to nevyprávěl kamarádům. Říkali, že jsem bába, že sem jezdím již tři roky a nic se nestalo, teď by měl rovnou spadnout a tak dále.

Přesvědčit jsem je nedovedl. V noci, když usnuli, vstal jsem a díval jsem se na kámen, který se mi zdál, jako by se kýval. Dvě hodiny prochodil jsem lesem, nechoa spát, a když mě spánek přemáhal, vytáhl jsem přikrývku ze stanu a lehl si na zem tak daleko, abych balvan neviděl.

Ráno poznali kamarádi, že to myslím vážně a začínala se již také u nich probouzet nejistota. Po celodenním přemlouvání dosáhl jsem konečně toho, že k večeru jsme stan přestěhovali.

Po parném letním dni začínaly se kolem šesté hodiny kupit na obloze mraky, které taavaly. S prvními kapkami deště začali si vyčítat, proč jsme nezůstali pod kamenem. S obrovským přívalem vod a s broznou vichřicí rozpoutala se bouře. Slyšeli jsme ze stanu její jekot, praskání ulámaných větví a splav tekoucí vody po plachtovině. V ohnivé žluti blesků jsem viděl, že "Manitou" stojí stále jako dříve.

„Jak jsem byl bláhový“, myslil jsem si, když tu několik kroků od nás se ozvala rána. Vsápětí strašný praskot a bleskem rozštípaný kmen borovice se pokládal na zem. Zděšení pohlédli jsme ven a viděli jsme na místě, na němž stával náš stan, celý ulomený vrchol velké borovice, jehož bílé dřevo hrozivě svítilo do tmy večera.

Dva dny jsme toho mnoho nenamluvili.

..... T U L Á K

Byl jsi tulák
a v hlouby duše snad tulákem jsi dál.
foukal ses po kopcích
když v korunách stromů vítr vál.
foukal ses údolím
když obzor v dálavách rudě plál.

tvým přítelem byl oheň
co v chladných nocích zkřehlé ruce hřál
tvá volnost byla nespoutaná
jak křídla ptáků co nebes letí v dál

Dnes stojíš na prázdném nádraží
kde dávno nikdo nečeká.
hodiny na peroně neběží
a jen tráva v pračích tise
šepotá.

Stojíš tise u rezavých kolejí
a hledíš tise do dálky
a doufáš, že zas jednou
uslyšíš houkání ty starý lokálky.

..... HZUKAL.....

POZOR ! Připravuje se seriál " M A M I T O U " s k a f e r o j e m í .

Jako v roce 1987 - tak i letos bude II. Setkání v L E S Ě CH. Srpen 88.

Trempové se nesetkávají jen na lesních mítinách, nebo při někde konaném potlachu, ale i při jiných akcích. Patří mezi ně i trempské svatby. To když si kamarád umane případné zničení života a zkomplikuje si svoji stezku svobody.

Dostal jsem zvadlo na tuto rozlučku se svobodou od Filouse ze Spící Hvězdy. Byl jsem posván do kraje, kde se vlastně srodil tremping zde na Jihu, do kraje, který tak dobře znám z dřívějších časů. Vše se mělo dít ve vsi Černici na břehu Velké /vonioi/ řeky. Nakoupil jsem proviant a struny a spolu s kamarády hodil ternu na záda.

Přivítal nás kraj pod Kletí. Za chvíli jsme již seděli v rozjásané hospůdce, kde se veselice odbývala. Po parketu kroužilo několik párů ve stylu tanců s divokého západu. Vzduchem plule necouc se spousta plných pilitrů a odlívek. Nebylo divu, vždyť bylo co oslavovat. S některým z kamarádů jsem se již dlouho neviděl a tak přibývalo přípitků i piv. Věřte že nebylo možno se vyhnout.

Musím si dávat pozor! Krumlovské pivo, místy vůbec nepřipomínalo tento lidový nápoj - zejména náš protivínský ležák. Ale co, nějak to dopadne. Dopadlo!

Ráno mě vzbudil zvuk vydávaný jakýms tvorem. Odkud jen... sláva... po chvíli přemýšlení mosek sapnul a já posnal kokrhání kohouta. Ale to už mosek spracoval další otázku. Kde to jsem? To co jsem viděl okolo mě přímo zděsilo. Spal jsem v čistě povlečených duchoch, na jakési erární postelce - těch bylo na címrě skromně vybavené několik. Vedle někdo nepřístojně chrápal. Strčil jsem do něho a tiše se ptal: Kde to jsme? Tázaná aniž otevřel oči zachrastil hlavou v Červenáku a nebudit! Jasný!

Chytila mě panika. To přeci není možný. Znovu jsem se rozhlédl. To ticho a ten erár? Kde mám věci? To jsem teda dopad. Stal jsem se klientem známé protialkoholické léčebny. Pozor! Na chodbě se osval zvuk kroků. Strnul jsem a srdce se zabrzdlilo. To jde jistě visita! Co tu se mnou bude provádět? Jistě budou následovat studené sprchy říslé horkou vodou. Klika se začala hýbat...

Tom! Do címry vešel osadník Tom a s ním raní budiček. Jak mě vše náležitě vysvětlil. Večer jsem se unavil a kamarádi mě uložili nad lokál - zde se nalézá turistická nocležna. Jak proto ten nemocniční erár. Začal jsem proklínat spolunocležníka, který si se mnou tak mrze vystřelil.

Dvě minuty jsem byl přesvědčen že jsem opravdu hostem v Červenáku. Hrůsa! Trest za mé neodborné používání nápojů se brzy destavil. Kamarádi na mě možná měsíc pokřikovali přesdívkou "Peřínák". Proto pozor na Krumlovské pivo!

Zajímavosti z okolí.... Zajímavosti z okolí..... Zajímavosti z okolí....

Álfa Hůrka - ská od Protivína. Na sdejšíh hřbitůvku je pohřben Vít Pušik, který v polovině 18. stol. létal za pomoci velkých křidel ověšen měchýři s baháním plynem.

Bošejovice - tvrz u Skal na hrázi tvrzkého rybníka. Jen několik sdí zbylo z bývalé usedlosti Jaroše z Drahonice/1443/ události okolo tvrse popisuje ve své knize - Zlatá stezka - V. Písař. Na hrázi okolo restou hřiby

České Budějovice, ačto překřtěné vanem merudou na Českou Florencii, ležící na zalesněném soutoku Vltavy s Malší. Výpravy proti proudu obou řek již počátkem let avacátních nabízely první divokým skautům, průkopníkům českobudějovického tábornictví a trempingu, sádky o to větší, o to divočejší či panenštější, taková tehdy byla příroda. stále častější traily do údolních teritorií "Velké řeky" - Vltavy a "Malvící řeky" - Malše pozvolna a nenásilně se-fadily mladé romantiky do hnutí zvaného tramping. ROK 1926 JE POVAŽOVÁN ZA SZUTEČNÝ ZÁČÁTEK TRAMPINGU JIHU.

Nejpřitažlivější teritoria si trempové postupně nacházeli v divočině Vltavy, Malše, Ránčáku či Stropnice. Právě břehy těchto teků na přelomu 20. a 30. let byly místem, kde vyrostli první trempské chýše, boudy a sruby patřící raným osadám i partám, samotářům. Údolí sporů leží na Vltavě mezi obcí Janá na levém břehu a obcí Břesí na břehu pravém, vzdálené pouhých 11 vodní kilometrů od jihočeské metropole. Před 60 lety na levém břehu u Jesu stála jen stará Schwansen-berská hájovna hajného Ryby, ale na podzim roku 1928 vyso-ko nad Vltavou vyrostla první trempská bouda "Idaho" bratří Krásků a jejich kamarádů...

Údolí sporů-vábilo další mladické romantiky a trempské osady. Do roku 1931 tudíž Údolí sporů zaznamenalo pří-růstky dalších chat. Trempingu se dařilo zejména na Ma-ranonu, Flamme bleue, Páté míli, Maroku, U dvouch kamarádů. Osada Idaho v červnu roku 1932 prodala svou boudu a tato změnila svůj název na Dawson. Ředitel Dawsonu pak v lé-tě roku 1932 vyhecovali vanik Spojených osad Údolí spo-rů. Dne 12.5.1933 došlo k založení klubu Tramping club Údolí sporů- T.C.S.S. Trempské osady a chaty doznaly je-ště další přírůstky, což bylo ovlivněno vystřílením Fri-tschevy stěsky nepřístupným skalním masivem a stavbou restaurace "U Rybů" otevřené v roce 1936.

Spojené osady Údolí sporů- přehled osad, klubů, part, chat na 251. kilometru nejdelší české řeky.

Aljaška - Alžír - Atlantik - Bašta - Batovna - Bengál - Colorado - Dakota - Dawson - Děti divočiny - Dva kama-rádi - Škensk - Flamme bleue - Grátis - Hvězda - Hvězda jihu - Hinaláje - Idaho - Kalofat - Kampelička - Lišák Lone star - Malajka - Marañon - Maroko - Mercedes - Miki Milena - Mysárna - Na páté míli - Na rozcestí - Nebraska Nevada I - Nevada II - New Idaho - Ohio - Pátá míle - Pod smrkem - Popocatepetl - Rácek - Rudá tajga - Srub Santa Fé - Sporting club - Staré Maroko - Smajchlovna - Texas - Titanic - Togo - Tulák - U dubu - U Habsburs - U dvouch kamarádů - U jeskyně - U Kandyho - U Lucínků - U vojáka - Vyhlídka - Zelené údolí

Spojené osady Údolí sporů měly své trempské trio obětavých a apdlených tahounů. Josef "Páta" Anton a Karel "Šarl" Sochman se starali o Tramping club Údolí sporů, zatímco šerif osady Dawson název "Logan" kalil terifikoval i S.O.S.S. Osada Idaho má ve svém čele Perryho čínorodého pětasedmdesátiníka Františka Kráska, akademického sochaře, zasloužilého umělce.

Upraveno dle materiálů

Poslava je jako uhlí
když nespí - tak usne...

Dvojí setkání

Chen pomalu dohazoval a světlo plamínků se houlo se stíny po zdech až naplňovalo roztaveného hrudního nádvoří. Seděl jsem opřený o skálu, an klín kytaru a koukal jak plameny slisují poslední kousky dřeva.

"Ahoj" - osvalo se vedle mě, až jsem salen leknutím vyskočil.

"Kdo?" na chvíli přisednout?

"Ale, je klidně sedni. Odpověď jsem."

On symbolicky přilehl na chodníček beranových větví a pak se posadil na proti mě ke stromu. Chen se sáhl do proslého dřeva a já si v šatí plamenů prohlížel nočního návštěvníka. Byl o deset starší než já a podle obličejů až taký musel něco na vandru zažít. Vedle sebe položil smetanou starou deku - já byl rád že je tu a on nevidí seji, všiml jsem se natřáskanou udáru.

"Co je tak sám?" přerušil moje pozorování.

A tak jsem mu vyprávěl o klučích, který mají přijet až zvečtra. Chvilí jsem siuvili o počasí, o místech kde kde s ním byl a jedil. Když došla nit hovoru vzal jsem kytaru a začal hrát. Přemítka skočila, sapánil cigaretu a opel se o strom. Taký jsme jedili o partou - začal a já položil kytaru vedle sebe. Chen praskal a on pokračoval ve svém vyprávění. Po tom všem šelší a vřádní jsme sístali jen dva. Rozuměli jsme si, šedý dlouhý řetěz a každé s ním poznal se má ten druhý na mysli. Za nějaké čas s ním začala jedít halka. Netrvalo dlouho a všichni jsme se do ní sbláznili až po nši. Ale nedali jsme to na sobě zažít. Dobře jsme věděli že by byl s kamarádstvím konec. Ne, ten stejný na sebe nemochal dlouho čekal. Ona teď jedí, ale jen v neděli s kočárkem po parku. Kolikrát je potkám, když táhnu s nádraží. Vždy se poodravně, ale nic víc. Ne a tak skoro šest let jedím sám.

Štěkmal a koukal nějak divně se zhasínajícího ohně. Nevěděl jsem, co říct a tak jsem znovu vzal kytaru a začal hrát. Chen pomalu dohazoval a my jsme se ulešli ke spánku.

Kámo nebylo po nočním návštěvníkovi ani památky. Jen u dohaslého ohniště sídlil ošus s čajem. Rozmýšlel jsem a pomalu se vyškřábal na hrudní věš. Vyhlížel jsem vlak. Přemýšlel jsem o smotání, jehož jáme jsem neznal a on neznal mě. Přesto mě vyprávěl kus svého života. Za chvíli si to vlak přinesl na zastávku za vá. Z posledního vagonu vypadla trojice trampů. Jak to, že trojka? Zazasile mě to, vždyť Jarda má ruku v zádu a říká že sístane doma.

Zapínal jsem poslední přesků na nádraží, když se na zádu osvalo. Ahoj! Když jsem se otočil, vyrostl mi v ruku knedlík jak tenisovej míček. Byla trochu pikantě a na hlavě dva culíky. "To je Láďka, Dana" - našla s kým jet, tak přijala naše pozvání. Podal jsem jí ruku. Na zádech krás jak v lednu a hlavou se mi houil příběh starého amotáře . . .

Epilog: Mám tě rád. Chtěl bych tě křičet, všem to říct. Hlavně tobě. Ale strach si to nedovolí. Je to možná k smíchu, ale bojím se. Bojím se, že bych tě stratil, že by byly jen vzpomínky na chvíli s tebou. Mám a lásku v sobě svasuju do klenoce. Mám tě rád, a přesto dělám věcech pro te, abych se ti sprotivil. Mám tě rád a sobě čím dál tím méně rozumím . . .

U L B A

Meuby Meuby Meuby .. část. 4. Meuby Meuby Meuby.

Soutěž o P I V N Ě H O M Ě I K A stále trvá . I DO KONE PRVNÍ letos?

Pozor na meubu šnečnick inkoustový !
Meuba je alergická na alkohol. Za vandru se s ní můžete setkat okolo cest a na ukládkách. Jména je možná se šnečnickem.

V Českých Budějovicích je na šiškově nám. skřípka s nálepy hub. Šenaleni by se někdo u nás ve městě a postaral by se o vedení skřípky. Je to jistě dobrý nápad...

Na Vítězná J A K A jsme u Zlaté koruny našli švecovku jarní . Kila jedovatá

R I N G Ů V P O X L A D

obsah minulého děje: konečně jsme s Billem našli Ringovo jeskyni. Cesta do ní je nebezpečná, ale podaří se nám dostat dovnitř otvoru. Uvnitř nacházíme spoustu věcí, bohužel vyší a čas se postaraly že je vše z ničemu. Nakonec nacházíme malou truhličku. Co je asi uvnitř?

bohatí a chudí

Ano, odrazil jsem víko truhlice a díval se zkoprněle dovnitř. Pak přece měl starý Ringo pravdu. Jece byl bohatý a přitom měl vůbec nic! Kuce se mě třásly. Truhla byla do polovice zaplněná zelenavými kameny a postraně ležely dvě mince. Stáli jsme s Billem nad naším nálesem a nemohli se zmocnit slova. Jsme bohatí! Pro oba bude všeho dost: Jaké ceny jsou asi kameny?

Z bláhového snění mě vytrhla slova kamaráda. "Musíme odtud, venku se počasí čím dál tím horší, pojď jdeme". Křivil jsem na odpověď. Naposled jsem vzal baterku a posvítil do míst kam vedla chodba. Co tam asi vzadu je? Udělal jsem dva, tři kroky a uviděl cosi podivně bílého vyčnívat ze závalu kamení. Chodba je tedy zavalená, dál nevede. Již jsem se chtěl obrátit a odejít, když Bill velel: "pouť tam ještě jednou, tam do rohu dolů! Kužel tlutavého světla svítilny dopad na dvě čistě vybělené lidské dolní končetiny. Moženě kde tu sástal před léty pod skálou a myšl se postarali o ... "Tomu už nepomůžeme" pojď rozhodl Bill. Ještě jednou jsem se zadíval do sluje s nebožtíkem a přemýšlel, kde byl ten nešťastník. Pak Bill přivázel ke svému pasu truhličku a lezl stěnou nahoru. Osunněl jsem ve skále. Bylo teskně tu být sám. Konečně! Bill nahofe hvísdnul, lano se napjulo a já se drápal vzhůru. Bylo to děsné, ale s pomocí kamaráda jsem to dokázal. Nalezené kameny jsme si rovným dílem rozdělili a každý si vzal i jeden penis. Byli jsme oba vyčerpaní, ale i spokojení z nalezeného bohatství, jako tisíce mužů před námi. Konečně jsme pochopili, co je to najít zlaté claim nebo diamantovou šilu. Ano, v tu chvíli jsme se cítili skutečně bohatí.

Po návratu z hor jsme vynalezli ve městě kránek, kde pracoval známý klenotník. Když před mnoha léty jezdil také ven. Několik zapomenutých kamenů nyní pátravě prohlížel. Pak na nás koukl a pravil: "nebeský kamení-Vltavín" meská ale bezcená věc! Oba jsme se snažili svládnout. Pak Vltavíny. Našli jsme Vltavíny. Všdyť ty se přece nechají najít leckde na poli. To je konec! Tak tedy ládní boháči, ale dva hlupáci. Bylo nám do pláče i zároveň do smíchu. Chudák starý Ringo si myslel, že vlastní rubíny či drahokamy. Sáh ví, kde k takové spoustě Vltavínů přišel? I penis měl velkou hodnotu, jak jsme posději zjistili, ale nosím ho na památku na tuto podivnou příhodu dodnes.

Jeskyni "Krtvého muže" nehladejte, skryla jí hluboká voda, nedávno dokončené údolní přehrady. S ní i na věky vše co v ní stálo. Dednes však přemýšlím kdo byl pod sutí tam uvnitř ve sluji. Měbyl to snad stracený Ringův syn?

Ano, zde v divokých šumavských horách sbylo z minulosti ještě mnoho tajemství. Oniště pomalu dochořovalo a muži se rozcházelí do svých plátěných příbytků. Jen starý muž, který vyprávěl tento příběh, hleděl nocí kamsi k horám proti proudu řeky. Nad dolínou vyšel velký bílý měsíc...

kdo se nestal nešťastným svou leností

... M O D R Ý J A K O ...

Z oblohy se sypaly modré kameny. Na zlatém provázku je spouštěl malý Holý to se na to spouští, když si tyká se sluncem a kytkami: pomyslel jsem si.

"Mej!" zavolal jsem na něho: "Machcete pomocníka?"

"Zkus to", řekl na me a já to zkusil:

Zas hučí modřej vítr, brachu
souběro dáváš na stranu
to dmi pokřik modřejch ptáků
ty neudržíš na lano!

Zavízej! Mejvíc jak to znáš!
Pokřik jak lano vyhod do mraků!
Když siluješ se s nehem-Pravdu máš
starosti nacpi do vlaku.

Kaději kytek - taky Tebe!
Jaro si nese v ruksaku. Slupka.

rok 1974

začal další rok naší existence. V Protivíně jsou stále dvě osady F.O. Minnetaki a F.O. Volnáci. Dle záznamů staré kroniky F.O.M. jsme prošli jako parta pomalu čtvrt roku na vandru. V té době je v F.O. Minnetaki 14 členů. Výborně se rozjel osadní časopis "Vagabund" i osadní sleziny u "Rypáka", u Nečasů/. A tak není divu že jsme plni očekávání vkročili pravou nohou do roku 1974. Hned první lednový týden se na posvání účastníme potlachy F.O. Orel z Klatov. Potlach se koná na Zichovické jezířkách u Sušice. Západní Čechy jsou na pořádání potlach svedbější, zato u nás na Jihu není na pořádání nějakého setkání u nás ani pomyslení. Trápí nás to, ale co naplat.

Některí členové opouští rodnou říšinu a vydávají se pod vedením horakého vůdce Vorlíka na hřebeny vzdáleného Churáňova. Zažijí několik dobrodružství a veselých zážitků. Horaká služba si oddechuje když naši hoši opouští hory. V té době se občas scházíme s kamarády Vájou, Tenisákem z F.O. Klášter-Metolice. Na slezinu do Protivína sajíždí z řádku kamarád Šnek, samozřejmě i se svojí kytarou a fúrou pěkných písniček.

A jeden vandr však rádi vzpomínáme. Po delší době jsme opět navštívili náš starý camp "Zlatá šila" u Zábrdáký jeskyně. Nechme mluvit kroniku a zápis v ní z té doby: Osada Minnetaki se v plném počtu, krom osadníků v zeleném sudu, účastnila vandru do Zábrdí. O dramatické chvíle nebyla nouze. V sobotu odpoledne se málem utopil osadní hrdina Vorlík, který nedbaje varovných signálů přecházel samoslou Vesí řeku a namočil si palec u pravé nohy. Téhož večera přispěchali Tom s Řezanem, kteří pili na své znevuzrození, protože byli považováni strážci munitionního skladu za údernou jednotku-Rangers, a málem byli zastřeleni samopalem vz.58. Ovšem za největší drama sobotního večera je považována soutěž o nejkrásnějšího a nejhloupějšího člena osady. Nutno podotknouti že docházelo k různým zachinacím a podplácení, však porota byla nemilosrdná a spravedlivá. Tabulku uvádíme v přesném znění.

Nejkrásnější osadník.

Nejchytřejší osadník.

1. Betlém

2. Vorlík Polovička

3. Šunka

4. Šlupka, Řezan, Putna, Tom.

Nejhloupější osadník.

1. Tom

2. Šunka

3. Vorlík, Putna, Šlupka

4. Betlém, Řezan, Polovička

Celá soutěž byla dotována dvěma Bradědy pro vítěze, které měl zaplatit v případě prohry Tom nebo Betlém. Betlém samozřejmě vyhrál obě soutěže, resp. poslední místo v soutěži o nejhloupějšího je první místo o nejchytřejšího/. Tom opravdu dal přínést dva Bradědy. Když je však hospodská nesla ke stolu, pravil Tom svedbě: napište to támhle na ten tácek-k Betlémovi takže z toho vyplývá ona otázka: kdo je chytřejší Betlém nebo kamarád Tom? do kroniky zapsal Putna a Polovička.

Další akcí byla účast na potlachy F.S. Stepní vlci na záhodě u Velké řeky. Krásné počasí i dobrá úroveň potlachy, se spojilo v pěkný zážitek. Účast jsme měli i v soutěžích: dod kamenem 2. místo Šunka - 2.místo v osadním spěvu. Seznámili jsme se s osadou Modrý pelikán a s její členkou kamarádkou Haide která už jezdí nějaký ten pátek. Dobré potlach. Potěšila nás i správa že kamarád Žit naká na vojnu na kontrabas a kytaru. O to víc nás mrzí, že naše řady opouští kamarádi jdoucí na velké zelené. Jo. Tak už to v životě chodí. Jedni přijdou druzí odejdou.

Kdo se naučil rozdělat oheň v lese
uvařit si jídlo, postavit stan a
přespat v lese, ten nezklame ani v
životě ani v zaměstnání.

Každý je proti sobě, kdo neusnává
vášnost přírody a cenu táboření
nebo dokonce mu brání...

Hoban

Lidé různého věku mají pochopitelně také různé názory na to, která léta lidského života jsou nejlepších, nejkrásnějších. Většina mladých chlapců, často i děvčat, školního věku touží po tom, aby už byli dospělí, protože nebudou muset chodit do školy, nikde je jim nebude nic zakazovat, někdo je nebude kárat. Nebudou muset ponižené škeřat o každou korunu, ale budou si peníze sami vydělávat a budou si je moci utratit, začnou budovat. Nebudou se muset doma spouštět, kde byli ve škole tak dlouho, budou si moci nakládat se svým volným časem dle libosti.

Starší lidé zase převážně touží, aby byli mladí nebo alespoň mladší. Ifficiální a čtyřicetiletí by chtěli mít dvacet, satírní sedesátníkům by stačilo ke štěstí kdyby jim bylo aspoň padesát—to by bylo něco.

Ale kdyby se někdo zeptal mne, kam a nebo do které části lidského života bych se rád vrátil, bez váhání bych řekl: chlapecká léta! Těch několik kratičkových tak rychle utíkajících, tak vsácných KOUZELNÝCH let, když už hoch či děvče nejsou dětmi, ale také ne "dospívajícími". Iedy věk shruba od deseti či jedenácti do patnácti, šestnácti roků. Je to opravdu jen několik těchto KOUZELNÝCH let, kdy vás toto vše drží. Je to sbírání obalů od šiletek, švýkaček, ohosení na dole, redruině výpravy, sezení u táboráku, malování indiánů a četba o nich, lovení boříků a shánění klubeven. Láká vás vše tajemné a neznámé.

Všechno se nám, všechno co jsem snad kdy dokázal, to vše bych rád dal za to, kdy bych ještě jednou mohl prožít tato svá nejkrásnější léta, ten pravý klukovský svět ...

Vybráno od J. Foglara.

..... Beseda se spisovatelem Jaroslavem Foglarem.....

Ve středu 24. února, měsíce hlady, ve 17. hod, začalo se poněkud později, se uskutečnila v krotivinské sokolovně beseda se spisovatelem Jaroslavem Foglarem. Jestřáb uveden kobinou se ihned živě ujal slova. Začal vyprávět o svém dětství a připomněl několik příhod z této doby. Dále vyprávěl a to i s patřičným vtípem o potížích a vydání své první knihy "Hoši od bobří řeky". Přinesl, že jeho prvním literárním dílem byla básnička o měsíčku na obloze, kterou mu tehdy otiskla národní politika v nedělní příloze. Sportovně a s humorem bral potíže s trucovitým mikrofonom. Pak plný zájmu sokolovny shlédli film s profedí oddílu, který Jestřáb již dlouhá léta vede. Film "Tábor Černého delfína" nás vrátil spátky do našeho mládí a mnoha pamětníkům, jistě zamrazilo v zádech. Velká škoda že film nebyl promítnut celý. Ve druhé půlce setkání se uskutečnila beseda. J. Foglar odpovídal na různé otázky. Vybíráme ty nejzajímavější. Kdy vyjde letos nějaká tvá kniha?

J.F.: V listopadu má vyjít Chata v Jeserní kotlině.

Je naděje na vydání nových kychlých šípů?

J.F.: Bohužel zatím je naděje mizivá. Uvidíme.

Vyjde kniha vašich povídek?

J.F.: Ano. Ostravské nakladatelství má zájem o vydání mých povídek. Malíř knihy by měl být Bláho. /J. Konečný/

A co druhý díl Mechů od bobří řeky?

J.F.: Měl by vycházet. A to letos v Mladu revoluce, pod názvem Strach na bobří řekou. Samozřejmě na pokračování. Pořád se to oddaluje.

Je pravda že v zahraničí vyšla kniha Tajemství Velkého Vonta?

J.F.: Asi takhle. Mabil jsem rukopis jednomu nakladatelství. Pak někdo šikovný rukopis efotil a knihu někdo vydal v MHR. Prodává se tam za 28 marek. U nás se za ni prý žádá horentní suma až 500 Kčs.

Bude se v televizi opakovat seriál Záhada hlavolamu?

J.F.: Ne. Materiál filmu je prý poškozený.

Byl jste někdy tramp?

J.F.: Ne, nebyl. Byl jsem spíše turista. Ale před nedávnem jsem se stal čestným členem jednoho trempskeho klubu v Praze.

Na stanici pod hradem Hus je zamené křeslo, ve kterém je vyryt monogram J.F.

Byl jste tam někdy?

J.F.: Ne. Kejdá se o mne.

Na závěr besedy Jestřáb ukázal "Ješka" a zahrál na foukači harmoniku. Pak sledovalo podepisování knih. Beseda se celkem povedla. Byl to pěkný náštit.

Kamarád Tom předal při besedě J. Foglarovi k podpisu osadní kroniku a zároveň mu poblahopřál k dalšímu životu. Tom také předal osadní dopis. Netrvalo dlouho a Jestiáb odpovídal: Praha 29.2.1988

Milý Tome,

Předateli jsem si doma po návratu z Krotivína tvůj pěkný vzkaz a byl jím potěšen. Jsem rád, že moje knížky, seriály a jiné písemnosti Vás všechny tak zaujaly. Včera na besedě jsem se znovu přesvědčil, že Vás je hodně, co jste myslí věcmi "zasazení". Je pravda, že jsem v životě prošel mnohými těžkostmi, válčil jsem s nepříteli lidí i Osudu jak jsem dovedl, často jsem prohrál, někdy zvítězil. U Vás v Krotivíně se mi líbilo, často a hezky budu na Vás všechny vzpomínat. Přeju Tobě i celé osadě jen vše dobré a hodně vydařených akcí!

S modrou oblohou J. Foglar.
Od některého z příštího čísla začneme otiskovat zajímavosti ze života a díla tohoto spisovatele.... bude-li beseda v Písku - dáme včas vědět.

K A M A D Ě D ?

Mýlenky černý, jak tající sníh
tváří se vlídně
a v jeho očích jen štiplavý smích
a sedí jen zdánlivě klidně.
A v jeho duši začal velké boj
o to, co snad zvítězí
snad se zvyku, krátce, má vandr kroj
za tím co bylo, nikdy neslízí.
Zapomněl pravdu kamarádů
jeho krok, vede k sáhutě
těžko se změnil, jak praskot ledů
sám sobě dá si jednou po hubě.

.....Tom....

P O Z D R A V U J !

Pozdravuj
stromy všech lesů
pozdravuj
potoky zvěř i ryby
pozdravuj
neznámého tuláka na silnici
pozdravuj
cvrčky a ptáky a ohně a lidi
pozdravuj
a nezapomínej na ty
za tolikými ploty
třeba kasáren .

Soula.

K A N A D S K É Ž E R T Í K Y

napsal Šlupka

S píseckými Daltony jsem se poznal na jednom potlachu na Soví řece. Začal jsem s nimi jezdit a nebylo pátku abyhom zpěvem a kytarami neplašili starosti z hlav našich posluchačů ve vlaku.

Vzpomínám na několik kanadských žertíků, v nichž jsem též účinkoval, či jejichž cílem jsem se stal sám.

Jednou, bylo to na nějakém potlachu v brdských lesích, jsem se po ránu i já hřál u ohně, který ještě hořel na tlachovišti. S nimi se hřála i kama - rádká Drátěnka a zvláště sadní části těla si pořádně nahřívala. Seděli jsme se Šnekem z Daltonů blízko ní a tu najednou, oba dva jsme sponzorovali že Drátěnka začíná lehce hnědnout jedna nohavice asi týden starých džínů. Čtěl jsem Drátěnku upozornit, ale Šnek nás posunkem přesvědčil, že bude se jímavě sledovat, co se z toho vyvine... Látky byla přilepena skoro k noze

a tak lehké hnědnutí posnenáhlou přešlo na barvu lesní prsti a blaf...veselý ohniček zaplápolal Drátěnku na nohavici. Rozchopitelně jsme vypukli v radostný řev. Ale nutno přiznat, že Drátěnka nesla tento oejoh napůl shořelé nohavice statečně, jako pravá lesní squaw.

Jednou, bylo to na Říčkách - jsme táhli jako praví dřevníci přes řeku v botách i šatech. Červnový den nebyl proti a tak jsme u ohně dosušovali jen boty. Měl jsem pěkné boty pohorky. Byly dobře vyšlápě, vzorek byl ještě neošoupaný, prostě sloužily. Postavil jsem je na kameny - sadní stranou k ohni. Šnek seděl proti a brnkal na kytaru. Odešel jsem k řece asi 20 metrů vzdálené vydrhnout týden nemytý kotlík. V tom slyším Šneka jak melodicky na

ane volá "hoří". Brana dál a znovu po chvíli slyším opět jeho "hoří". "Ať hoří"-volám vesele a drhnu dál. Za chvíli se ozve znovu nevzrušený hlas, i když trochu zvláštně podbarvený šneka "hoří - tvoje boty hoří"... Kotlík letí na leu-ku, několik skoků, ale ze zadních částí bot obo- pinajících pety, zbyly jen zarabaté zbytky. Šnek sedí stále na svém místě a hraje vesele pí- sen: "Co jste nasídl, co jste"

.....

Rozloučili jsme se s ka- naradem Zistakem, kterého si tenistou povolal na nej- delší, nekonečný vandr. Vzpomínají kamarádi-ADOL.

....

Řídicí narozeniny osla- vil kamarád Karfík. I přes to že je rodák ze Strako- nic, sponěl na rodný sroj a pohostil nás našim sla- tým Platanem. Díky.

....

Na bojné účasti jsme se sešli na druhém Country bálu, který pořádalo vedácké sdružení ve vedlej- sích Vodnanech. Obzvlášť jsme gelé dva stoly a poslouchali písničky bratří Lušáček a Vekapa.

.....

Výsledky soutěží "SLAZILK" - Zastávka - 88.

Dobrodružnou stezkou	Tajná
1. Šerry	1. Lit
2. Jarda Navran	2. Olda
3. Olda	3. Rutna

.....

Ještě jednou narozeniny! Tentokrát se děšil 35 let kamarád Jirka Klíva. Vše bylo oslaveno na cha- lupě v Budyni. Jirko pře- jeme aspoň stovku...

....

Tak jako jiný léta i letos jsme se dočkali - konečně J A R O - v í t á m í . Trochu jsme unnuli stranou a najeli na Šumavu. Rozjeli jsme se hluboko do vnitrozemí našeho Jiha. Zestřavili jsme Velkou řeku a gelé Keruny, navštívili sbytek hrádku Kotek. Po skore celodením vejslapu jsme k večeru čerasilí do místa oslav kasenej šjesd. hrálo se, spívalo a několik otrlých jedinců i tancovalo. Vše čepadlo dle očekávání. Jen jedno nás překvapilo. Žřive, to když jsme přes sudějce jezдили přivítat J A R O - tak na nádraží- hlavně v hale bylo plus třepe i vedáků. Tentokrát tam bylo jako po vymění. A to se nejedná jen o nádraží v sudějovicích. Ade jste ?

.....

Tom zá zase jeden origi-nápad. Založil na slozíně TÁMP-DOFO. Ade unádně ščisel ze 20-náše i zruinovat bankéře, tosa. Vyhry jsou vypláceny ihned...

.....

Od příštího čísla bude vycházet TÁMPERÍ ŠNÁK - nesla a výklad enu..... Puláka viděli ve enu - Kray opustíš svůj dda. Tabak švkati- náš ohavné svyky. Sud prádný- nepříjemnosti. Sněhuláka viděti- sklamání v lásce. Rybník viděti- dostaneš hezkou řenu. Husí peří viděti- obdržíš dopis. Arob kopati- dobrý snatek. Douby jísti- vysoké stáří. Seli jísti- stížený postup.

.....

Jase jsme si vzpoměli na naše dětství. Snovu se rozervuřely fehtačky- znovu vy- rasily do ulic města party vedené svým kaprálem- z kterého měli všichni respekt. Ade by nevzpoměl na beje o ísemí. Na be- je kafandáků a nádražáky- Dolejšáků a He- fejšáky- anony a nás byl kámočák či se arde hlásil k setykovně či stehlíkovně. Až tedy ualyáste na zelený čtvrtek jánu

.....
kopali
na Veliký pátek do
arobu dali
na bílou sobotu vsta
s mrtvých sám.

Vzpomeňte na svoje dětství a věřte není to láčné lebrání, ale udržování staré tra- dice a samozřejmě kus dějin a bible...

.....
O S Í Ĥ Š A A - vychází pro vlastní potřebu - MOTIVÁK - J A R O - 1988.
.....

A - NAKONEC - SMICH

Klučík: »Jé, mamí, cikáni!«

Matka: »I to nejsou, hloupý! To jsou tram-pové!«

HEBKÝ VIKEND, SOUDRUHU ŽENTELI!

KRÁL TULÁKO

Nekoronovaný králem „Hobos“ amerických tuláků specializovaných na černé jízdy nákladními vlaky, je nesporně 65letý Richard Wilson, zvaný Pennsylvánia Kid, nebo také Pennsy. Před 47 lety ztratil zaměstnání a od té doby žije z potulky a ze žebroty. Na zimu se dává uvěznit.

„Co bych dělal, právě si suším ponožky.“

„To nic, to je sousedovic náměsíčnéj pes...“

»Je to život! Po jídle mi je nevolno, po pivě nanic, kouřím-li je mi špatně a — ženatěj jsem taky!«

„Můj pes kouše takovým zajímavým způsobem, nejdřív se zahryzne a pak cukne hlavou. Však pojďte dál.“